

04 — Katil ferman

Glasovi, isprva udaljeni, postajali su sve bliži kako se crvotočina sužavala. Besim uzdahnu. Nije voleo Bosnu. Divlja zemlja, divlji ljudi. Ništa nisu poštovali, niti su se ikoga bojali, pa ni carskih ubica. Prethodni zadatak ga je umalo koštao glave. Dobio je naređenje da likvidira Rama Pušinu, šefa sarajevskog podzemlja. Sultan je žmirio na kriminalne aktivnosti — do neke razumne mere, ali je Ramo zagrizao previše. Vido-vnjak je video kako u budućnosti planira atentat na Sultana, a Vido-vnjak nikada nije grešio. Zadatak je uspešno izvršio, ali su Pušinini ljudi u roku od dvadesetak minuta blokirali sve izlaze iz Sarajeva. Dobio je metak u rame, a samo četrdeset pet sekundi delilo ga je od kašnjenja na kvantni autobus koji ga je čekao na Ilidži.

Bol u ramenu ga nakratko podseti na tu epizodu, a onda oseti poznatu glavobolju i peckanje dok se crvotočina smirivala. Boje postadoše jasne i konačne, zvuk potpuno čujan, a pod nogama oseti čvrsto tlo. Pri-zor koji je ugledao nije ga naročito impresionirao. Gomila odrpane i pr-ljave dečurlije trčala je po prašnjavom putu. Nekoliko oronulih zgrada sa oljuštenom fasadom, sa obe strane puta. Šiljak džamije na mestu koje je valjda predstavljalo centar gradića. Iza džamije-crkva. Tipična bosan-ska kasaba, pomislio je Besim. Kao da je vreme stalo. 1913, 1993, 2013, 2073... kad god je dolazio, potpuno isto.

Na terasi najbliže zgrade, koja je više ličila na sirotinjsku baraku, Besim je ugledao metu. Zgodno parče, pomisli. Visoka, krupna crnka, duge raspuštene kose, snažnih seljačkih ruku koje su slagale veš, dugih, preplanulih nogu. Lepe crne oči, lice opaljeno vetrovima i tugom. Pat-

njom. Nije shvatao kako bi crnka mogla ugroziti carstvo, ali nije bilo njegovo da o tome misli... ako je Vidovnjak nešto video, onda sigurno ubistvo koje će počiniti ima opravdanje. Doduše, priseti se Besim, Vidovnjak mu je izričito zabranio bilo kakav kontakt s njom. Pucaj, ubij, i smesta nazad — glasila je naredba. Besim se osmehnu. Matori ipak ne vidi baš sve, a šteta je poslati ovakvo parče šejtanu, pre nego što se malo poigra s njom.

Voleo je Srpkinje. Jedna od retkih stvari koje je voleo u Bosni. Imale su u sebi nešto divlje, vilinsko, nedokučivo, što je stalno pokušavao uhvatiti, ali nije uspevaio. Na granici dva sveta, Istoka i Zapada, nisu u potpunosti pripadale nijednom. Dok je tonuo u njihovo meso, dok im je stiskao i grizao obline, čak i u momentu dok im je rezao vratove, gledale su ga divlje, besno, sa visine, kao da su kraljice, kao da pripadaju narodu Izabranih, a ne potlačenom narodu beznačajnih robova.

Crnka je bila drugačija, i to ga je malo razočaralo. Gledala ga je krotko i ponizno. Kada joj je pokazao revolver (svoj omiljeni, starinski, magnum 357)samo je oborila glavu, i bez reči počela da otkopčava bluzu. Bio je tvrd i pre nego što se skroz razgolitila. Bacio je na krevet i silovito prodro u nju. Čuo je njene tihe jecaje, i to mu je još više uzburkalo krv. Nije više mogao da kontroliše svoju strast. Besimovi zubi snažno zagrizoš njenu kožu, i on oseti krv u ustima.

Krv. Trebalo bi da je mlada i slatka... oči mu se zamutiše, i Besim uplovi u večnost.

Talasi hladnoće i mraka udarili su ga poput munje, sjurili mu se u svest i krvotok. Video je sve moguće budućnosti. Priznanje neizvršenja zadatka — gajtan koji mu se steže oko vrata, sopstvene zaprepastene

oči koje ga gledaju sa odsečene glave. Izvršenje zadatka... krv i mozak ovog *stvorenja* rasut po zidu i podu... i (ne)mrtvi koji se podižu iz grobova i u beskrajnim hordama preplavljuju carstvo da osвете smrt Gospodarice...

I treća, koje se sada priseća, na drugom kraju crvotočine, dok diže nož nad usnulim Sultanom. Neopisive, nerazumne želje da zauvek služi Gospodarici (zar je već tako zove?) . Da joj donese pred noge glave Vidovnjaka i Sultana, i vest da je carstvo mrtvo... da se osmehuje i kasnije, dok visi okovan i dok mu Gospodaričin bič ostavlja krvave tragove po koži...

Nož mu u jednom momentu zadrhta u ruci. Nakratko, stari Besim se pokušao probiti kroz talase drevnog koji su mu plavili um. Uzalud. Večnost je proveo kao Gospodar, možda je i zato tako rado prihvatio novu ulogu. Sada je želeo da drugi deo beskraja provede na suprotnoj strani klatna— kao rob.

Besim kriknu, i jednim snažnim zamahom, odvoji Sultanovu glavu od tela.

Nasmešio se , zadovoljan i srećan što nije izneverio Gospodaricu. Stojeći nad obezglavljenim Sultanom, prisetio se njenih reči, s kojima ga je ispratila na put:

„Da moji sunarodnici znaju da sam držala revolver uperen u tvoju glavu i da nisam pucala, prezreli bi me ; nadam se da zbog ovakvog izbora neću biti u prilici ikada da prezrem samu sebe.“